01/03/2020

Οικουμενικός Πατριάρχης: “Με την χάριν του Θεού η Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία θα επιβιώσει εδώ στην Μητρόπολη του Γένους”

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Στον Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου στο Φανάρι, χοροστάτησε χθες, κατά τον Εσπερινό, ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος.

Ο Παναγιώτατος, συμπλήρωσε χθες 80 έτη ζωής και με αφορμή το γεγονός αυτό δέχθηκε ευχές, από τους Αρχιερείς του Θρόνου, τους κληρικούς που διακωνούν στο Φανάρι, αλλά και από ευλαβείς προσκυνητές.

Παρέστησαν επίσης, ως εκπρόσωπος του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας, ο Σεβ. Μητροπολίτης Γουινέας κ. Γεώργιος, ως εκπρόσωπος του Πατριαρχείου Γεωργίας ο Επίσκοπος Ουμπισά κ. Μελχισεδέκ και ως εκπρόσωπος του Μητροπολίτη Κιέβου και πάσης Ουκρανίας ο Σεβ. Αρχιεπίσκοπο Πολτάβας και Κρεμεντσούγκ κ.

Θεόδωρος.

“Το Φανάρι, Παναγιώτατε, γνωρίζει πάντα να φέρεται ως Μητέρα, διότι είναι γνήσια Μητέρα. Είναι εκείνη που γέννησε με κόπους, στερήσεις και θυσίες όλες τις νεώτερες Εκκλησίες αλλά και εκείνη που δεσπόζει ανάμεσα στα Πρεσβυγενή Πατριαρχεία της Ανατολής. Γι’ αυτό και με κάθε ευκαιρία χαιρόμαστε να ερχόμαστε κοντά σας”, ανέφερε, στο ευχετήριο μήνυμα, το οποίο ανέγνωσε ο Επίσκοπος κ. Μελχισεδέκ, μεταξύ άλλων ο ο Πατριάρχης Γεωργίας κ.κ. Ηλίας.

Ευχετήριο μήνυμα του Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Κιέβου και πάσης Ουκρανίας κ.κ. Επιφανίου προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο για τη συμπλήρωση 80 χρόνων ζωής αναγνώσθηκε τον επικεφαλής Αντιπροσωπείας της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ουκρανίας.

Ο Παναγιώτατος, ευχαρίστησε στην ομιλία του τους παρεβρισκόμενους, για την ημέρα σταθμό της επίγειας ζωής του, για τον κόπο που έκαναν να μεταβούν έως το “αστραπόμορφο Φανάρι το οποίο μιλάει δια της σιωπής, της γλώσσας του μέλλοντος αιώνος”, όπως χαρακτηριστικά τόνισε.

Αρχικά αναφέρθηκε στην πορεία του από τη γέννηση του στο νησί της Ίμβρου έως και την άνοδο του στον Πατριαρχικό Θρόνο, ενώ ιδιαίτερη αναφορά έκανε στον πνευματικό του πατέρα, μακαριστό Μητροπολίτη Χαλκηδόνος Μελέτιο Χατζή και τον προκάτοχό του, Οικουμενικό Πατριάρχη Δημήτριο τον οποίο διέκριναν, όπως τόνισε, η ανεξικακία, η γνησιότητα και η αυθεντικότητα.

Στη συνέχεια έκανε έναν ενδεικτικό απολογισμό της μακράς Πατριαρχικής του πορείας τονίζοντας τις ιδιαίτερες πρωτοβουλίες που έλαβε κατά καιρούς, αλλά και τις ιδιαίτερες ευαισθησίες που έχει δείξει όλα αυτά τα χρόνια στη καλλιέργεια της οικολογικής συνείδησης. Τόνισε ιδιαίτερα τα συνέδρια που έχει συμμετάσχει όλα αυτά τα χρόνια, με αναφορά στα πρόσφατα και Νταβός και Αμπού Ντάμπι, λέγοντας χαρακτηριστικά πως με την συμμετοχή του “το μόνο που προσπαθήσαμε ήταν να κάνουμε ακουστή την φωνή της Ορθοδοξίας”. Ιδιαίτερη αναφορά έκανε και στη χορήγηση του Τόμου Αυτοκεφαλίας στην Εκκλησία της Ουκρανίας.

Τέλος, εξέφρασε την ελπίδα πως “με την χάριν του Θεού η Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία θα επιβιώσει εδώ στην Μητρόπολη του Γένους μέχρι της συντελείας του κόσμου”.

Το πρωί του Σαββάτου, ο Πατριάρχης παρέστη συμπροσευχόμενος στο Ιερό Βήμα κατά την Θεία Λειτουργία. Στο τέλος εψάλη τρισάγιο υπέρ αναπαύσεως των ψυχών των γονέων του Χρίστου και Μερόπης. Μετά την απόλυση ο Πατριάρχης ευλόγησε όσους ήταν στην Λειτουργία και διένειμε το αντίδωρο.

Ο Παναγιώτατος, γεννήθηκε στις 29 Φεβρουαρίου 1940 στο χωριό Άγιοι Θεόδωροι της Ίμβρου. Το κοσμικό του όνομα είναι Δημήτριος Αρχοντώνης και οι γονείς του ονομάζονταν Χρήστος και Μερόπη. Μετά τα εγκύκλια μαθήματα στη γενέτειρα του και στο Ζωγράφειο Λύκειο της Πόλεως εισήλθε στην Θεολογική Σχολή της Χάλκης, από την οποία απεφοίτησε αριστούχος το 1961 και αμέσως εχειροτονήθη διάκονος, μετονομασθείς σε Βαρθολομαίον.

Από το 1963 έως το 1968 παρακολούθησε μεταπτυχιακές σπουδές με υποτροφία του Οικουμενικού Πατριαρχείου στο Ινστιτούτο Ανατολικών Σπουδών Ρώμης, στο Οικουμενικό Ινστιτούτο Bossey της Ελβετίας και στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου. Έλαβε το διδακτορικό του στο κανονικό δίκαιο από το Γρηγοριανό Πανεπιστήμιο Ρώμης υποβάλλοντας διατριβή με θέμα «Περὶ τὴν κωδικοποίησιν τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν κανονικῶν Διατάξεων ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ».

Όταν επέστρεψε στην Κωνσταντινούπολη το 1968, διορίστηκε βοηθός κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης και τον Οκτώβριο του 1969 χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος από τον πνευματικό του πατέρα. Έξι μήνες αργότερα, ο τότε Οικουμενικός Πατριάρχης Αθηναγόρας τον χειροθέτησε Αρχιμανδρίτη στο

πατριαρχικό παρεκκλήσιο του Αγίου Ανδρέα.

Το 1973 εξελέγξει Μητροπολίτης Φιλαδελφείας. Παρέμεινε προϊστάμενος του πατριαρχικού γραφείου μέχρι την εκδημία του πνευματικού του πατέρα, τότε Μητροπολίτη Χαλκηδόνος Μελίτωνα Χατζή, οπότε εξελέγη παμψηφεί διάδοχός του, Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνος, τον Ιανουάριο του 1990.

Μετά τον θάνατο του Πατριάρχη Δημητρίου, στις 22 Οκτωβρίου του 1991 εξελέγη από την Πατριαρχική Σύνοδο 270ός Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης και Οικουμενικός Πατριάρχης.